

Hiç mümkün müdür ki, **Hakîm, 'Alîm bir zât,**

bir **ağacı** gâyet
ehemmiyetle tedbîr
ve tasvîr edip

ve gâyet derecede
hikmetle idâre ve
terbiye ettiği hâlde;

o ağacın gâyesi,
faydası olan **meyvelerine**
bakmayıp ehemmiyet
vermesin;

hırsız ellere, boş yerlere dağılsın, zâyî' olsun?
Elbette bakmamak, ehemmiyet vermemek olamaz.

Çünkü ağaca ehemmiyet vermek, meyveleri içindir.

İşte şu kâinâtın zîşuûru ve en mükemmel **meyvesi** ve neticesi ve gâyesi, **insandır.**

Şu kâinâtın Sâni'-i Hakîm'i, mümkün müdür ki, şu zîşuûr meyvelerin meyveleri olan
hamd ve ibâdeti, şükür ve muhabbeti başkalara verip hikmet-i bâhiresini hiçe indirsin
veyahut kudret-i mutlakasını acze kalbettirsin veyahut ilm-i muhîtinini cehle çevirsin?

Yüz bin defa hâşâ!